

„Ja minna wanna mullatiit iggatsen ennast siina, agga ei surm tulle mind wanna alli siit torristama.“ Nenda öhkas wanna all taat, se karjane.

„Tee kotti suu lahti, lasse mind wälja, ja poe isji mo assemelle sisse, siis saad sa kirratsemisest peästetud, ja lähhed jonegea taewa riiki.“

„Mitimma lubbamast!“ wastas karjane ja teggi kotti suu lahti. Klaus wennis kottist wälja, aitas wanna taati sisse puggeda, ja siddus kotti hõlega finni.

„Kanna ja hoolt mo tarja cest!“ manitses weel wanna pappa Klaus, tes karjaga omma teed läts.

Ürikesse aia pärrast tulli suur Klaus kirritust wälja, wöttis omma koormat selga, ja saggas jõe pole. Ta panni küll tähhele, et kott kergemaks läinud, agga ta mõtles: „Ja, ets ma olle ennast kirritus toetand, ma laulsin seal koggudusfega au-kiitusse lauto, ja pallusin mõune palwe, sest ep se tulleb, et ma omma koorma pool kergem leian.“ Jõggi olli niüid peq läes: Klaus läts silla peate, paiskas sealt kotti wanna karjatsfega wette, ja ütles: „Pikka niüid weel!“ Ta mõtles et piisfite Klaus niüid ärra upputud.

Niüid läts ta loio, rahhul et ta wiikka wenuast lahti saanud; agga esimesse riit tee peal tulli piisfite Klaus karjaga temma wasto.

„Mis wirastus se on? Kust ja seia tulled? ma upputasin sind jo ärra!“ koggeldas suur Klaus.

„Jah! ja wistafid mind nattulesse aia cest jöffe!“ wastas piisfite Klaus.

„Kust ja need kaunid weised said?“ pärris suur Klaus.

„Need on merri weised!“ ütles piisfite Klaus.

„Ma tahhan sulle ärra selletada, kuidas mo luggu olli, ja tännan sind, et sa mind ärra upputafid; sest niüid ollen ma tõeste rikkas.“ — Mull ollid ihhu karwad püsti, kui ma alles kottis ollin, ja tuul hulguis ümmer kõrwa, kui sa mind silla pealt jöffe wistafid, külma wee sisse. Ma wauhin kõbbe põhja, agga ma ei sanud mitte hädda; sest põhjas wee sees kaswab illus murru rohhi. Sinna rohhu peale ma kukkusin, ja kott sai warsti lahti tehtud, ja üks nibbu tüttarlaps, lummiwalges riides, rohhe- linne frans märja juuste ümmer, wöttis mind läe kõrwa, ja ütles: „Terre tullemast! piisfite Klaus- sikenne; waata, ma ollen sulle kinki murretsend: wotta esmalt need weised; penniform maad eemal tee peal leiad sa terwe karja, mis ma sulle tahhan kintida!“ Niüid ma näggin, et jõggi merriinni- meste maatee olli. Seal all põhjas nemmad rut- tafid, jalgse ja sõites, merrest ma pole, ni lau- gelle, kunni jõggi ullatab. Seal olli ärraarwa- matta illu; rosid ja lilled õitfjid näggufas ehtes, werste rohhi aljendas ümmertaudo; kallad, mis wee sees ujufid, wälkufid kui õbbe noolid minnuft möda, otse kui siin linnutesjed taewa all. Oh;